

Reformáció

Lectio: 2 Móz 32,1-6. 15-35

Textus: 2 Móz 32,19

Kedves Testvéreim! Istennek szent Igéje a reformációra tekint. Bár itt még szó sincs a reformációról, az anyaszentegyház megújításáról, de Istennek népe már az ősidőkben olyan bűnöket követ el, hogy magára vonja Isten haragját, a büntetését. Már akkor, amikor ott a Sinai hegyen és kapja Istentől a két kőtáblát, a törvényt. Aztán jön boldogan le a hegyről, hogy a nép elé tárja azt. A törvény fontos a népnek. Minden népnek. Isten Igéje tartja meg a népet.

Erre döbönt rá Luther Márton is, Kálvin János is, a skótok, a hollandok aztán a magyar reformátorok is. Ezek azok a népek, akiknek az életében Isten szent Lelke világosságot gyújtott és megértették az Igét. Nem mindegy, hogy miképpen értelmezzük Istennek az Igéjét. Nem mindegy, hogy beleviszem a magam gondolatát, vagy pedig komolyan veszem, és azt mondom, hogy nem az a fontos, hogy én mit gondolok, hanem, hogy mit mond Isten. Milyen jó, hogy a mi nagyjaink, mint Károli Gáspár, aki lefordította magyar nyelvre a Bibliát!

Hálás szívvel kell megköszönnünk most az Úrnak, hogy már akkor odaadta a két kőtáblát, a Törvényt a Sinai hegyen Mózesnek. Milyen áldott találkozása ez Mózesnek az Istennel! Ott van a magasságban. Ott a Sinai hegy legmagasabb pontján és a felhőkbe burkolózva beszélget az Úrral. Mi mindig a mélységben vagyunk, mint ott Isten választott népe. S a mélységben levő ember hajlamos arra, hogy elbukjon, hogy rosszul ítélje meg a dolgokat. A bűn mélységében az ember hajlamos arra, hogy lázongjon, hogy elforduljon Istentől és a maga útján menjen. Vannak gondjaink, problémáink is, terheink is. Elfogy a testi erőnk, megfáradunk és kétségünk lesz afelől, hogy szeret-e bennünket az Isten. Vajon üdvözülünk-e?

Luther Márton is így viaskodott s azt gondolta, hogy a maga erejéből üdvözülni tud. Sanyargatta is magát, de mindhiába. A Bibliát olvasva eszmélt rá arra, hogy mit jelent: **Az igaz ember hitből él.** Megértette, hogy kegyelemből tartatunk meg és lesz üdvösségünk. Megírta a 95 tételét és kifüggesztette a Wittenbergi vártemplom kapujára 1517. október 31-én.

A mi népünknek is szüksége van most is egy reformációra. Ugyanis a legtöbb embernek nagyon felszínes a lelki élete. Hiába járunk templomba, hiába imádkozunk és olvassuk a Bibliát, ha nem úgy élünk, ahogy az Isten elvárná tőlünk. Egyedül Isten Igéje tart meg bennünket.

Ezt az Úr tudta. Ezért adta a két kőtáblát Mózesnek. Vállalnunk kell az Istennel való közösséget, különben elveszünk. Hóseás ezt így fogalmazza meg: Elvész az én népem, mivel tudomány nélkül való. Vagyis az Isten megtartó Igéje nélkül elvész a nép. Akkor, amikor nem Isten Igéje szerint élünk, már nem fontos az Isten Igéje. Nem fontos az Úr parancsa: Szaporodjatok és sokasodjatok... Abortuszok millióit követik el és sír a magyarság, hogy nincs magyar iskola. Sír a magyarság, hogy egyre kevesebben vagyunk. De vannak nagyobb bűnök is, amelyeket elkövetünk. Nem lehet két úrnak szolgálni! Komolyan kell venni az Isten szavát, parancsát. Ne bálványokat imádjunk, mint akkor a Sinai hegy alatt. S táncoltak és vigadtak. Éppen úgy, mint manapság. Csak nem az aranyborjút imádják, hanem a pénzt, a munkát, a szórakozást, az élvezeteket.

Mózes jön a hegyről, kezében a bizonyág két kőtáblájával. Milyen boldog lehetett Mózes! Találkozott Istennel, beszélgetett Vele, és Isten megajándékozta őt a két kőtáblával. Boldogan vitte a népnek. Íme! Ha e szerint élünk, áldottak leszünk!

De mi ez a zsvaj, ez a zene? A mi életünkben is így kezdődik. Először csak halljuk, hogy egyik, vagy másik gyermekünk nem az Ige szerint beszél, nem az Ige szerint él, nem az Ige útján jár. Meghallja ezt a szülő. Sőt, az édesanyák még meg is érzik. Sokkal hamarabb, mint meghallanák. Aztán később látja is Mózes, hogy a nép táncol! Az aranyborjú előtt. Felháborodik és összetöri a két kőtáblát. Aztán megszólal: Aki az Úré, ide hozzám! S kik mennek hozzám? A Lévi fiai! Azok, akik az Isten szolgálatára adták magukat. Nem a bálványimádó nép, akik csak szórakoztak! Pedig kellett volna nekik is odamenni! Bűnbánattal! De nem tették. Meg is haltak mind!

Te az Úrnak a szolgálója vagy? Nem pap, hanem a papnak segédje. Végzed-e a szolgálatot otthon a családotban? Azt a munkát, amellyel a papot segíted? Vagy a gyülekezetben, mint gondnok és presbiter? Végzed-e a munkád?

Mózes elkiáltja magát! De legalább meghallották! Sokszor nekünk is kétszer, háromszor is el kell mondanunk gyermekeinknek, felebarátinknak, hogy hogyan is kellene élni. Kell ma is a reformáció! Kell az Isten Igéje!

Dr. E.L. Smelik holland lelkipásztor azt mondja: *Az a nép, amelyik annyira átadja magát a bálványimádásnak, eljártssza az Istennel való közösség lehetőségét, melyet az Ige által élhet meg. Az a nép, amelyik átadja magát a bálványimádásnak eljártssza az Istennel való közösséget. Ott is, akkor is játszottak. Táncoltak, játszottak, bálványt imádtak. S jött a pusztulás...*

Ó, én népem! Mikor veszed már észre, hogy eljátszol mindent a bálványimádás által. Szórakozol, táncolsz, az ördög zenéjére, mint Bukarestben a szórakozóhelyen (Colectiv) és jön a halál, a pusztulás. Ám így van ez a mi életünkben is, ha nem vesszük komolyan az Igét, az Úr Jézus krisztust, ha eljátszuk a kegyelmet. A reformátoraink tudták ezt: Sola Scriptura! Solus Christus! Sola gratia! Sola fide! Soli Deo gloria! Reformációi alapelvek: Ha nem e szerint élünk, akkor mi is eljátszunk mindent.

Olyan jó, hogy jön a kegyelem! Mózes még egyszer felmegy. S még egyszer megkapja a törvényt.

Ma mire döbbenhetünk rá? Arra, hogy az Isten jön le! A mélységbe, ahol mi vagyunk! A bűneink mélységébe, a gyötrelmeinkbe! Jézus Krisztus által! A Golgotára adja, és ott is értünk imádkozik és Érte megtartatásunk van. Ő érette üdvözülni fogunk. Kiárad reánk a kegyelem. Van-e ezért hála a szívedben? Isten meg akar tartani. Az Ige által! Nem a jók, nem a horoszkóp, nem a magad ereje, vagy mások által, hanem egyedül Jézus Krisztus által. Vedd komolyan a Szentírás Igéit s éld meg az Istennel való közösség minden békéjét és örömét az Úr Jézus Krisztus által.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.11.01.

Csomay Árpád.